

Postgirobygget, Pokerfjes (Ekstra Spor)

Vi fant ham liggende med hodet på pulten min assistent politifullmektig Roger Hansen og jeg.

Ikke er noen ting så jeg og siktet til vpenet avdde holdt i sin venstre hånd.

Keivhendt.

Blodet hadde strknet som lim.

Rdbrunt lim.

Roger luktet på det, men det luktet ingenting.

Vi utvekslet et forståelsesfullt blikk.

Selv mord så jeg og Roger nikket.

Telefonrret l av, han m ha pratet med noen.

Slengt utover gulvet fant jeg fem kort med reklame for Colgate null hull tannkrem på baksiden.

Jeg tok på meg hanskene og la kortene utover bordet.

Fullt hus.

Nei, det er bare oss her, så Roger.

Han forstod ikke poker.

Kortene Roger, kortene.

Jeg fikk en meget god id.

Naturligvis var det min id.

Roger forstod seg ikke på kvalitetsbevisst politiarbeid, eller poker for den saks skyld.

Han har ikke akkurat pokerfjes, slik jeg har.

Jeg kunne gitt ytterste lillefingerledd for en Havana, en dobbel Jameson,

en medium r brystbiff fra Thompson-kassellen og et slag poker akkurat nå.

Men jeg drømmer.

Telverket gav meg de opplysningene jeg hadde ventet.

Avddes sist ringte nummer var en pen pokerlinje for inntill fem deltakere.

Middelaldrende, ensomme helter på vei ut i solnedgangen.

Jeg ristet på hodet, tok et godt tak i hret hans og lftet ansiktet opp ifra pulten, og da mener jeg ansiktet.

Kulen hadde gtt inn i venstre tinning og ut igjennom hyre øye.

Deler av ansiktet var borte, allikevel så jeg det.

De samstemte maskuline trekkene og musklenes harmoniske sammensetning.

Enhver motspillers mareritt.

Han hadde det.

Han hadde pokerfjeset.

Bare så synd at ingen av motspillerene på 820-nummeret fikk se det, eller fle det på kroppen.

Stakkars jvel.

Han burde ha skjnt at alle de andre sikkert juksa.

Stakkars godtroende jvel.